

тощо, то варто говорити про конфіденційну інформацію ділового, виробничого, банківського й іншого характеру.

Нагадаємо, що ст.30 Закону “Про інформацію” визначає, що конфіденційна інформація – це інформація, яка знаходиться у володінні, користуванні або розпорядженні окремих фізичних або юридичних осіб і поширюється за їх бажанням, відповідно до передбачених ними умов. Вважаємо, що з урахуванням певних особливостей, наведених вище, інформація для службового користування не повною мірою відповідає наведеному визначенню. З огляду на це уявляється правильним доповнити подане законодавцем визначення конфіденційної інформації, поняттям інформації для службового користування, яка, на думку Л.В. Кузенко, становить собою несекретні відомості, що стосуються діяльності державних органів, підприємств, установ, організацій, обмеження в яких обумовлюються службовою необхідністю і встановлюються державою.

Отже, із зазначеного випливає, що в українському законодавстві ще залишається багато проблем щодо інформаційних ресурсів, які торкаються різних галузей права (адміністративного, інформаційного, цивільного тощо). Як варіант вирішення проблеми слід в одному законі (наприклад, Законі України “Про інформацію”) визначити та законодавчо закріпити такий інститут, як правовий режим інформаційних ресурсів, що стане дієвим кроком на шляху правового регулювання формування та використання інформаційних ресурсів у державі.

ЄВРОІНТЕГРАЦІЙНИЙ ЗАКОН ПРО СТАТУС СУДДІВ В УКРАЇНІ

Слухач магістратури НАВС **Тарасюк А.Г.**

В тезах розглядається спосіб законодавчого реформування судової системи України, її удосконалення, демократизації та приведення судоустрою, судочинства та статусу суддів до міжнародних стандартів.

Шлях до європейської інтеграції України вимагає внесення відповідних змін до структури та функцій державних органів. На цьому шляху досить важливим є реформування судової системи України, як сучасного незалежного та неупередженого органу демократичної держави. Слід зазначити, що однією з вимог Євросоюзу для підписання угоди про асоціацію є прийняття законопроекту "[Про внесення змін до Конституції України щодо посилення гарантій незалежності суддів](#)".

Питання, що стосуються організації діяльності судової влади в Україні досліджується вченими в різних галузях права. Узагальнення сучасних наукових досліджень, щодо змісту судового захисту та адміністративно-правового регулювання його реалізації, дає змогу систематизувати та виокремити чотири групи досліджень, що стосуються недоліків судової системи України [4]:

- правове регулювання реалізації права на судовий захист;
- формування системи судів та організації їхньої діяльності;
- питань кадрового забезпечення діяльності суддів;
- вдосконалення дисциплінарної юрисдикції стосовно суддів.

Головною метою законопроекту "[Про внесення змін до Конституції України щодо посилення гарантій незалежності суддів](#)" є вдосконалення положень Конституції України та посилення існуючих гарантій незалежності суддів, що дасть змогу змінити існуючу процедуру призначення та звільнення суддів і зменшити роль політичних органів у цьому процесі. Посилення гарантій незалежності суддів є ключовим питанням конституційної реформи правосуддя. Їх існування необхідно забезпечити, як при призначенні та звільненні судді з посади, так і у ході здійснення ним своєї діяльності.

З огляду на це законопроектом передбачається внести зміни до ряду статей Конституції України, необхідність прийняття яких додатково ґрунтується на таких підходах: пропонується, щоб утворення, реорганізація та ліквідація судів, а також визначення їх мережі здійснювалося законами, а не указами Президента України, змінити повноваження Верховного Суду України, наділивши його правом

забезпечувати однакове застосування норм законодавства України всіма судами загальної юрисдикції. Пропонується скасувати п'ятирічний строк призначення на посаду судді вперше, законопроектом передбачається, що призначення на посаду судді здійснюватиметься Президентом України безстроково. При цьому Глава держави призначатиме особу на посаду судді лише на підставі та згідно з поданням Вищої ради юстиції, тобто роль Президента України носитиме фактично церемоніальний характер і залежатиме від змісту волевиявлення Вищої ради юстиції. Також пропонується вилучити положення про строк повноважень Генерального прокурора України. Важливе значення відіграє пропозиція розділити підстави для звільнення судді від підстав припинення повноважень на посаді судді. Останні носять об'єктивний характер (вік, смерть) і не потребують прийняття окремого рішення органу, який призначив суддю на посаду. Законопроектом пропонується також змінити вимоги до осіб, які можуть претендувати на посаду судді, збільшити граничний вік перебування на посаді судді, а також встановити, що добір кандидатів на посаду судді здійснюється на конкурсній основі[3].

Прийняття запропонованих змін сприятиме посиленню незалежності суддів, зміцненню ролі суддів у вирішенні питань, пов'язаних з їх діяльністю, зменшенню втручання у судову систему інших гілок влади, а також дозволить закласти основу для подальшого удосконалення нормативно-правового регулювання питань судоустрою, судочинства і статусу суддів відповідно до міжнародних стандартів.

Слід зазначити, що не залежно від того, як складуться обставини в Україні на шляху до Європейського Союзу, підписанням угоди про асоціацію, чи ні, вдосконалення системи законодавства є необхідною умовою для ефективного функціонування державної влади, економіки та подолання корупційних проявів.

Список використаних джерел:

1. Конституція України : Основний Закон України від 28.06.1996 р. № 254к/96-ВР // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30. – Ст. 141.

2. Закон України: Про судоустрій і статус суддів від 07.07.2010 р. № 2453-VI // Відомості Верховної Ради України. – 2010. – № 41–42, № 43, № 44–45. – Ст. 529.
3. Постанова Верховної Ради України: Про попереднє схвалення законопроекту про внесення змін до Конституції України щодо посилення гарантії незалежності суддів від 10.10.2013р. № 636-VII [Електронний ресурс]. – Режим доступу :<http://zakon3.rada.gov.ua/>
4. Бринцев В. Д. Стандарти правової держави: втілення у національну модель організаційного забезпечення судової влади / В. Д. Бринцев. – Х.: Право, 2010. – 464 с.

СУБ'ЄКТИ ОПЕРАТИВНОГО ПОШУКУ ОЗНАК ЗЛОЧИНІВ, ПОВ'ЯЗАНИХ З ЛЕГАЛІЗАЦІЄЮ (ВІДМИВАННЯМ) ДОХОДІВ, ОДЕРЖАНИХ ЗЛОЧИННИМ ШЛЯХОМ

Здобувач кафедри оперативно-розшукової діяльності
Національної академії внутрішніх справ **Тесленко В.І.**

Суб'єкти оперативного пошуку ознак злочинів – це уповноваженні особи, які наділені повноваженнями здійснювати оперативно-розшукову діяльність з метою виявлення кримінальних правопорушень, в тому числі легалізацією (відмиванням) доходів, одержаних злочинним шляхом.

До суб'єктів оперативного пошуку ознак легалізації (відмивання) доходів, одержаних злочинним шляхом, можна віднести співробітників оперативних підрозділів, які здійснюють пошук відповідно до їх обов'язків та ті, які виявляють ознаки злочинів під час пошуку інших видів злочинів та здійснюють допоміжну функцію з виявлення кримінальних правопорушень.

Першу групу суб'єктів пошуку ознак злочинів, пов'язаних з легалізацією (відмиванням) доходів, одержаних злочинним шляхом складають:

- підрозділи податкової міліції, зокрема підрозділи організації оперативно-розшукової діяльності й організації